

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **K. J.**

skazanego za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron,

w dniu 8 listopada 2023 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 17 maja 2021 r., sygn. akt II AKa 289/20,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 11 marca 2020 r., sygn. akt XVIII K 133/15,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

### **p o s t a n o w i ł:**

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej  
bezzasadności.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie, wyrokiem z 11 marca 2020 r., uznał K. J. za winnego popełnienia następujących przestępstw: z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności (pkt I); trzech przestępstw z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za które wymierzył kary jednostkowe po roku pozbawienia wolności (pkt 2,3,4); dwóch przestępstw z art. 300 § 1 k.k., za które wymierzył kary jednostkowe po roku pozbawienia wolności (pkt 5,6); dwóch przestępstw z art. 300 § 1 k.k. w zb. z art. 299 § 1 k.k. za które wymierzył kary jednostkowe po roku pozbawienia

wolności (pkt 7,8); z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 9) i orzekł karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz obowiązek naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny w Warszawie, po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela publicznego oraz obrońcy, wyrokiem z 17 maja 2021 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji. Sąd Najwyższy postanowieniami: z 29 grudnia 2021 r. oddalił kasację obrońcy jako oczywiście bezzasadną; z 2 lutego 2023 r. nie uwzględnił wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania tego orzeczenia; z 9 maja 2023 r. oddalił wniosek obrońcy o wznowienie tego postępowania.

Na obecnym etapie postępowania do Sądu Najwyższego wpłynął osobisty wniosek K. J. o wznowienie przedmiotowego postępowania i zwolnienia skazanego od opłaty sądowej. W ramach uzupełnienia żądania skazany wskazał, że domaga się wznowienia postępowania w związku z pojawieniem się w sprawie nowych faktów i dowodów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zacząć trzeba od przypomnienia, że przepis art. 545 § 3 k.p.k. stoi na straży zapobiegania tego typu sytuacjom, w których do merytorycznego rozpoznania przez Sąd Najwyższy wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem prowadziłyby pisma skazanego zawierające polemikę z poczynionymi ustaleniami bez podania rzeczowych argumentów, czyniącym zadość treści art. 540 k.p.k. Zgodnie z tym uregulowaniem, Sąd Najwyższy, po stwierdzeniu, że z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność, odmawia jego przyjęcia bez wzywania skazanego do uzupełnienia braków formalnych pisma.

K. J. chcąc uprawdopodobnić, że istnieją podstawy do uruchomienia procedury z Rozdziału 56 k.p.k., przedstawił Sądowi Najwyższemu okoliczności, w których upatrywał przymiotu „nowych faktów i dowodów”. Jednak analiza wniosku w korelacji z zapadłymi w sprawie orzeczeniami nie potwierdziła, aby przedstawione kwestie miały wartość, która mogłaby świadczyć o tym, że doprowadzono do skazania niewinnego człowieka, przez pominięcie istotnych

dowodów i że można choćby hipotetycznie przewidywać, iż są one w stanie zaważyć na zakończonym już prawomocnie postępowaniu karnym.

Okoliczności wskazane we wniosku nie miały charakteru *propter nova*, w znaczeniu, o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 2a i b k.p.k.: a sprowadzały się do polemiki z ustaleniami faktycznymi w sprawie:

- wysokość szkody, którą poniosło C. z tytułu zaliczek wypłaconych na rzecz spółki K. sp. z o.o. oraz P. której nie wyegzekwowano w toku postępowania upadłościowego wynosiła 11.280.323,35 zł. Kwota ta była najpierw przedmiotem kontroli apelacyjnej, a następnie kasacyjnej. Do chwili uprawomocnienia się wyroku drugoinstancyjnego nie wykazano, aby istniały jakiekolwiek okoliczności upoważniające do zmniejszenia obliczonej stawki. Jednocześnie gdyby skazany do chwili wydania wyroku skazującego rzeczywiście spłacił choćby częściowo zaległą kwotę, to należało ten fakt podnieść najpóźniej w zwykłym środku zaskarżenia;

- lokaty bankowe należące do K. J. dały pokrzywdzonemu organowi Skarbu Państwa złudne przeświadczenie, że podmiot posiada pieniężne zabezpieczenie, podczas gdy skazany po sprawdzeniu stanu lokat przez WWPE likwidował je, i w ten sposób pozbywał się środków pieniężnych stając się niewypłacalnym wobec pokrzywdzonego. Argumenty wnioskodawcy podające w wątpliwość dopuszczalność zabezpieczenia należytego wykonania umowy o dofinansowanie lokatami bankowymi nie mogły zaważyć na prawidłowym ustaleniu, że K. J. potwierdził (m.in.) posiadanie określonych lokat w bankach w zamiarze doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wielkiej wartości Skarb Państwa, w celu wyłudzenia kredytu.

Zgodnie z art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k. odmowa przyjęcia wniosku o wznowienie procesu ignorującego tzw. przymus adwokacko – radcowski ma miejsce, gdy „z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność”. Taka sytuacja zachodzi, gdy we wniosku ograniczono się do krytyki dotychczasowego postępowania, zwłaszcza dokonanej oceny materiału dowodowego, który legł u podstaw orzeczenia skazującego. Tak właśnie postąpił K. J., którego twierdzenia żadną miarą nie mieszczą się w ustawowych podstawach wznowienia postępowania karnego określonych w art. 540 k.p.k.

Skoro K. J. nie podał okoliczności odpowiadających normatywnym podstawom wznowienia postępowania sądowego, to wyznaczenie mu obrońcy z urzędu, bądź wezwanie do sporządzenia wniosku przez obrońcę z wyboru celem sporządzenia wniosku o wznowienie procesu oraz rozpatrzenie wniosku o zwolnienie go z opłaty za postępowanie wznowieniowe, należało uznać za bezprzedmiotowe (zob. post. SN: z 18 listopada 2021 r., III KO 77/21; z 23 sierpnia 2023 r., I KO 43/22).

Dlatego bez podejmowania dodatkowych czynności zmierzających do usunięcia braku formalnego związanego z przymusem adwokacko – radcowskim (art. 545 § 2 i 3 k.p.k.) oraz wymaganą w tych sprawach opłatą, należało odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

KR

[ms]